

plads, nøjagtig som hun vil, og Folketinget kan ikke gøre noget ved det. Det fremgår tydeligt af Traktaten. Derfor synes jeg ikke, det var så heldigt et billede.

Og så skal jeg bare sige til sidst vedrørende det nationale kompromis, at det jo var en aftale inden for den politiske elite. Det var ikke en aftale i befolkningen, og næsten halvdelen af befolkningen stemte faktisk imod den, og derfor kan man faktisk slet ikke kalde det et nationalt kompromis. Det var i hvert fald ikke et kompromis i befolkningen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må altså sige, at statsministerens eksempel med Bill Gates er dybt undrende. Han siger, at Bill Gates kan tabe og vinde milliarder på få sekunder, men hvad har det med ØMU'en at gøre? Det er da ikke valutaspekulation, han kører på. Det er jo aktiekursstigninger på IT-aktier osv.

Lad mig stille et spørgsmål til regeringen, nu er statsministeren jo gået: Kan regeringen garantere for, at hvis det bliver et ja den 28. september 2000, så bliver det ikke længere muligt for Bill Gates at tjene milliarder på aktiekursstigninger på få sekunder? Hvis man kan give den garanti, bliver jeg sandelig glad.

Og det er jo en fuldstændig forrykt debat, der kører om spekulationsøkonomien. Det er jo ikke bare spekulation omkring kursudviklinger. Der er jo masser af anden form for spekulation, der finder sted, omkring aktiekurser, omkring obligationer osv., og den form for spekulation fjernes jo ikke, fordi det bliver et ja til ØMU'en den 28. september. Det er i virkeligheden kun en mindre del af spekulationsøkonomien, af kasinoøkonomien, der har at gøre med de forskellige valutakurser. Så det er helt, helt demagogisk at bruge det som argument.

Så lige omkring det nationale kompromis: Det er mildest talt besynderligt at høre, at det at sige ja til ØMU'en ligger i logisk forlængelse af det nationale kompromis. Jamen jeg ved ikke, hvad det er, statsministeren tænker på, når han kan sige den slags nonsens, for at sige det rent ud. Essensen i det nationale kompromis – det er også et svar til Enhedslisten – er, at vi skal stå uden for ØMU'en. Det var det, vi stemte om i 1993, det var et ja til at stå uden for ØMU'en. Det var Enhedslisten imod dengang. Det forstår jeg ikke helt, men det var de altså. Nu er de for. Det glæder mig. Men vi sagde ja til at stå uden

for ØMU'en. Hvordan kan man så sige, at det at gå ind i ØMU'en er i forlængelse af det nationale kompromis? Det er fuldstændig forrykt. Og jeg håber ikke, det skal være argumentationen fremover.

Til udenrigsministeren: Jeg har ganske rigtigt sagt, at det kan blive nødvendigt med en stram økonomisk politik ved et nej. Ja, men det kan det også ved et ja. Der er da ingen, der kan garantere for, hvordan den økonomiske politik vil blive, hverken ved et nej eller ja.

Jeg tror, den kan blive stram. Og det kan blive nødvendigt, og det er vi villige til at følge op på. For lige at få præcision på det her: Jeg sagde altså også, at der er en større handlefrihed ved et nej end ved et ja. Jeg er ikke enig med ministeren i, at handlefriheden er den samme ved et ja og ved et nej.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er en forunderlig metode, statsministeren har tilegnet sig, men det har vi jo oplevet så mange gange: Han sidder og venter, tager ordet, fyrer en masse krudt af, der kunne danne baggrund for en god debat, og så snart han er færdig, lunter han ud af salen. Det har vi set så mange gange før, og det har vi så også set i dag.

Så jeg gider ikke tage alle de elementer op, han var inde på, og gå i rette med dem, men der var søreme da meget, der ellers var naturligt at gå i rette med.

Derimod vil jeg sige til udenrigsministeren, som jo stadig væk er i salen, gudskelov, at det er dejligt, at udenrigsministeren holder af Danmark. Det er da forrygende. Jeg ved ikke, om den her udtalelse, udenrigsministeren kom med her ved afslutningen af førstebehandlingen, var noget, der var skrevet hjemmefra, for det har ikke været så kendetegnende i debatten i hvert fald, men han må alligevel have følt sig lidt stødt af, at der er nogle, der har sagt, at det også har noget med danskheden at gøre, om vi stemmer ja eller nej til euroen.

Og det har ikke noget at gøre med, hvorvidt vi skriver det ene eller det andet på en mønt eller på en seddel, eller om udenrigsministerens eget portræt får lov til at præge hans Visadankort. Det har noget at gøre med alt det, jeg sagde i min ordførertale om politisk suverænitetsafgivelse, om centralisering af magtstrukturerne i tilfælde af et ja. Den centralisering og den ændrede magtstruktur, som er nødvendig